

Ομιλία κ. Μαργαρίτη Σχοινά, Εκπρόσωπος Τύπου της Ε.Ε.

Καλησπέρα κι από μένα.

Η δική μου σχέση με το Σύνδεσμο έχει να κάνει τα τελευταία 25 χρόνια από τα 100 που γιορτάζετε. Είναι τα χρόνια που αφιέρωσα στις Ευρωελληνικές ή αν θέλετε Ελληνοευρωπαϊκές σχέσεις, με διάφορες ιδιότητες. Σ' όλη την πορεία των 25 ετών που έχω άμεση πρωτογενή σχέση με τα μέλη σας και τους Προέδρους σας, έχω με χαρά συνεργαστεί με όλες αυτές τις ιδιότητες και έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο Σύνδεσμος Βιομηχανιών Βορείου Ελλάδος είναι μια από τις σταθερές, συνεπείς, φιλοευρωπαϊκές φωνές στη σύγχρονη οικονομική επικαιρότητα χωρίς κραυγές, χωρίς φιοριτούρες, με μια προσπάθεια να επικεντρωθούν πόροι, δράσεις και προτεραιότητες, εκεί που πραγματικά τις χρειαζόμαστε, δηλαδή στο πρακτικό, στο συγκεκριμένο.

Πιστεύω ότι η χώρα έχει αφήσει εδώ και πολύ καιρό πίσω της τις διακηρυκτικές προσδοκίες. Πολύ λίγοι πιστεύω, και εδώ και έξω από τη χώρα, ενδιαφέρονται πια για το τι προτιθέμεθα ή διακηρύσσουμε ότι θέλουμε να κάνουμε. Τώρα έφτασε η ώρα του να κάνουμε, έφτασε η ώρα της δουλειάς.

Με αφορμή της συμπλήρωσης των 100 χρόνων από την ίδρυση του Συνδέσμου σας, μου γεννούνται κυρίως δύο σκέψεις που θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας. Η πρώτη είναι ότι αν σκεφτεί κανείς ψύχραιμα το τι συνέβη τα 100 αυτά χρόνια στη χώρα μας, θα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ελάχιστα πράγματα κατάφεραν να κρατήσουν για 100 χρόνια. Αν δει και την οικονομική και την πολιτική εξέλιξη της νεότερης ιστορίας στα 100 χρόνια, το μοντέλο είναι μάλλον κυκλικό. Είναι πόλεμος, καταστροφή, πτώχευση, ανάπτυξη, ξανά πόλεμος με λίγο εμφύλιο, ξανά ανάπτυξη, δικτατορία, ξανά ανάπτυξη, κρίση. Αυτό είναι το κυκλικό μοντέλο και το ότι συμβαίνουν τα πράγματα έτσι, πιστεύω ότι έχει να κάνει με αυτό που στα αγγλικά λέγεται «volatility». Στα ελληνικά δεν υπάρχει ακριβής απόδοση αυτού του όρου, αλλά εγώ θα έλεγα «ρευστότητα». Ότι λοιπόν υπάρχει μια ρευστότητα στην οικονομία, μια ρευστότητα στην πολιτική, που σε όλα αυτά τα 100 χρόνια δεν επιτρέπει έναν πιο μεσομακροπρόθεσμο σχεδιασμό, μια πιο ψύχραιμη ματιά στο πως πρέπει να σχεδιάσουμε το μέλλον μας, που πρέπει να συγκεντρώσουμε τις προτεραιότητές μας, που πρέπει να βάλουμε τους στόχους μας, που πρέπει να δουλέψουμε μαζί, που πρέπει να σχεδιάσουμε τον ορίζοντα που ξεπερνάει τις προσδοκίες συγκεκριμένων δυνατοτήτων ή προσδοκιών. Αυτή λοιπόν η ασφάλεια, ο σχεδιασμός που τώρα πια πιστεύω χρειαζόμαστε περισσότερο από ποτέ, προϋποθέτει δύο πράγματα μία συναντίληψη και μία συνεννόηση.

Κανένας σχεδιασμός μεσομακροπρόθεσμος δεν μπορεί να προκύψει αν όλοι όσοι έχουν κάτι να πουν και κάτι να προσφέρουν δεν καταφέρουν να βάλουν τη δική τους ψηφίδα, το δικό τους λιθαράκι σε ένα συνολικό παζλ, το οποίο όμως θα συμφωνήσουμε, θα υποστηρίξουμε και θα υλοποιήσουμε.

Μπορεί να μην είμαι πολύ αντικειμενικός όταν το λέω αυτό, ίσως δεν είμαι, αλλά το μόνο σημαντικό, ουσιαστικό, σταθερό σημείο αναφοράς σε αυτή την ιστορική εξέλιξη είναι η συμμετοχή της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στην οικονομική και νομισματική ένωση. Είναι το μοναδικό, ακλόνητο, σαφές πλαίσιο στο οποίο πρέπει να κινηθούμε και είναι μια μεγάλη παρηγοριά ότι αυτή η αντίληψη δεν είναι μια αντίληψη που μόνο μοιράζονται οι

προνομιούχοι, η ελίτ. Το ευρωβαρόμετρο μας δείχνει ότι γύρω στο 70% του Ελληνικού λαού, των Ελληνίδων και των Ελλήνων πιστεύουν ότι αυτό είναι το σημείο αναφοράς.

Πιστεύω λοιπόν ότι αυτή τη σχέση θα πρέπει να την δούμε με μια σχέση ιδιοκτησίας, όχι με μια σχέση επιβολής. Είναι μια σχέση στην οποία είμαστε συνικοπεδούχοι, συνιδιοκτήτες, δεν μας επιβάλλεται, γιατί εμείς είμαστε κομμάτι της.

Η δεύτερη σκέψη που μου γεννάει ο εορτασμός των 100 χρόνων του Συνδέσμου σας, είναι ότι για εμάς εδώ στη Βόρεια Ελλάδα, υπάρχει ένας ισχυρός πυρήνας ιδιωτικής πρωτοβουλίας, ο οποίος πέρασε όλες αυτές τις διακυμάνσεις, κρίση, άντεξε και αντέχει. Κλυδωνίστηκε και κλυδωνίζεται αλλά αντέχει. Κι εδώ πιστεύω ότι ο εορτασμός διδάσκει κάποια πράγματα. Πρώτον, πιστεύω ότι ο ιδιωτικός τομέας γενικότερα, αλλά και ειδικά στη δική μας περιοχή στη Βόρεια Ελλάδα, μεγαλουργεί στην εξωστρέφεια και «ζαρώνει» στην προστασία.

Υπάρχει μια αντίληψη, ότι με ρυθμιστικά πλαίσια, τα πράγματα είναι πιο εύκολα για τον ιδιωτικό τομέα. Δεν είναι αλήθεια. Πιστεύω ότι μόνο η εξωστρέφεια, η απελευθέρωση, το γκρέμισμα αγορών, των ανούσιων εμποδίων, ρυθμιστικών και άλλων, απελευθερώνουν τις δυνάμεις. Όσοι πιστεύουν ότι η προστασία στην ιδιωτική δραστηριότητα προκύπτει από την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, κάποια στιγμή είδαν ότι δεν είναι αρκετό. Αυτό λοιπόν το άνοιγμα οικονομίας, νοοτροπίας, αυτή η ανατροπή μιας λογικής ότι χρειαζόμαστε ρυθμιστικά πλαίσια ή μια επιδοματική λογική ότι θα προκόψουμε, πιστεύω ότι αυτό σιγά σιγά το αφήνουμε πίσω μας και η μόνη λογική να προκόψουμε, είναι η λογική ανοιχτών συνόρων, ανοιχτών αγορών και μια λογική επιχειρηματικού ρίσκου και όχι μια επιδοματική οχυρωματική λογική προστασίας. Το ΕΣΠΑ, το κατ' εξοχήν επενδυτικό εργαλείο που η Ευρωπαϊκή Ένωση θέτει στη διάθεση της χώρας μας για τα επόμενα 5 χρόνια, συνολικού ύψους 20 δις ευρώ, αυτή ακριβώς τη λογική θέλει να προαγάγει.

Μια τελική σκέψη, η οποία συνδέεται και με αυτά που είπα μέχρι τώρα, είναι ότι πέρα από τη ρυθμιστική και κανονιστική διευθέτηση των σχέσεων που αφορούν τον ιδιωτικό τομέα, που πιστεύω ότι ένα σημαντικό κομμάτι της ανάπτυξης, πρέπει να κάνει και με αυτούς τους ανθρώπους που δεν είναι μέλη του Συνδέσμου, που δεν είναι ενταγμένοι στην παραγωγική διαδικασία αλλά που θέλουν να μπουν στην επιχειρηματικότητα. Αυτή η λογική πιστεύω, δεν είναι πάντα παρούσα στο οικονομικό μοντέλο της χώρας. Συνήθως έχουμε στο μυαλό μας μόνο αυτούς που είναι μέσα. Πιστεύω ότι ήρθε η ώρα να δούμε αυτούς που είναι απ' έξω και θέλουν να μπουν μέσα. Αυτή η λογική του *beati possidentes*, ότι εγώ καλώς ή κακώς έχω βρεθεί μέσα σε ένα πλαίσιο που μου εξασφαλίζει τα στοιχειώδη και οτιδήποτε άλλο έχει να κάνει με απλοποίηση αδειοδοτήσεων, άνοιγμα κλειστών επαγγελμάτων, κατάργηση ανούσιων γραφειοκρατικών και ρυθμιστικών, δεν με αφορά, αλλά αφορά κάποιους άλλους.

Αυτοί οι άλλοι δεν είναι ξένοι, είναι το 25% των Ελλήνων ανέργων, οι οποίοι δικαίως προσβλέπουν, φιλοδοξούν να μπουν στην παραγωγική διαδικασία. Και μια μέρα εορτασμού σαν αυτή που αφορά αυτούς που είναι μέσα, πιστεύω να κρατήσουμε και κάποιες σκέψεις γι' αυτούς που είναι έξω.

Σας ευχαριστώ πολύ.